

Son Hedef – Altına Dönüşen Notların Masalı

(Özel Saint Michel Fransız Lisesi 9. “Güncelle” Masal Yazma Yarışması İkincilik Ödülü)

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken; insanların kalpleri bugünkünden biraz daha sıcak, hırsları bugünkünden biraz daha küçükken anlatılan bir hikâye varmış.

Eskiler, elindeki bir tas çorbayla yetinmeyip komşusunun kazanına göz diken; kazanı alınca da bütün köyün buğdayını isteyen açgözlü adamdan söz ederdi. Onun hikâyesinin köy odalarında, tozlu raflarda kaldığını sanırdım. Yanılmışım. O adam ölmemişti; sadece kılık değiştirmişti. Artık şalvar giymiyor, elinde asa taşıyordu. Üzerinde okul forması, elinde son model bir telefon vardı. Ve o adam bendim.

Başarıyla ilk karşılaştığımda, onun zehirli bir bal olduğunu bilmiyordum. Önceleri yalnızca “yapılması gerekenler” listesi vardı: Güneşten önce uyanmak, kahveyle ayılmak, test kitaplarının griliğinde kaybolmak. Kimse buna “hırs” demedi. Öğretmenlerim “disiplin”, ailem “istikbal” dedi. Ben ise bunu bir zorunluluk sandım. İlk birinciliğim geldiğinde, eski masaldaki adamın ilk altını bulduğu anı yaşadım. Parlak, göz alıcı ve en tehlikelisi, bağımlılık yapıcıydı.

Yüz üzerinden doksan dokuz aldığım günü hatırlıyorum. Sınıfın en yüksek notuydu. Herkes tebrik ederken, ben o eksik bir puana; masaldaki adamın hazinesinden düşen tek bir sikkeye üzüldüğüm gibi üzüliyordum. Yetmiyordu. Yetiyor olmasına rağmen, içimdeki o sonsuz boşluk doymuyordu.

Zamanla başarı, benim için somut bir sonuç olmaktan çıkıp kovalanması gereken bir gölgeye dönüştü. Koştukça uzuyor, durdukça beni yutacakmış gibi büyüyordu. Durmayı hiç düşünmedim; çünkü bu çağda durmak, geride kalmakla eş anlamlıydı. Bir noktadan sonra adımın yanına eklenen sıfatlar değişti: “çalışkan”, “örnek”, “geleceğin lideri”. Bu kelimeler beni taşıyordu; ben onları, içi taş dolu bir heybe gibi sırtımda taşıyordum. Heybe ağırlaştıkça belim büküldü ama başımı dik tutmaya çalıştım. Yardım istemeyi zayıflık, dinlenmeyi tembellik saydım.

En büyük kırılma anı, en yakın arkadaşım Cem’in gözlerinde yaşandı. O gün, masaldaki adamın en sevdiği atını daha fazla yük taşıyamıyor diye terk etmesi gibi, ben de Cem’i terk ettim. Matematik notlarını sormak yerine “Nasılsın?” demeye vaktim yoktu. Oysa o gün, yalnızca bir “Nasılsın?”a ihtiyacı vardı. Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm ama görmezden geldim. Çünkü “Son Hedef’e giden o yolda duyguların yeri yoktu. İçimden, o tanıdık yalanı fısıldadım: “Şimdi değil. Sonraki sefer telafi ederim.” Fakat o sonraki sefer hiçbir zaman gelmedi. Çünkü hırs, geleceği vaat ederken bugünü tüketen bir canavardır.

Büyük sınav açıklandığında adım listenin en tepesindeydi. “Birinci.” Telefonum susmadı, bildirimler yağmur gibi yağdı. Kapılar açıldı, herkes “Başardın!” dedi. O akşam odamda aynanın karşısına geçtim. Masaldaki adamın, dokunduğu her şeyini altına çevirdikten sonra bir bardak suya muhtaç kaldığı o anı yaşadım.

Aynadaki yüz bana gülümsüyordu; fakat o gözler bana ait değildi. O bakışlarda zafer yoktu, adeta terk edilmiş bir savaş alanının sessizliği vardı. Defterler, belgeler, madalyalar, alkışlar... Hepsi tamamdı. Ama en başta beni yola çıkaran o saf merak, öğrenme sevinci ve insan sıcaklığı artık yoktu. Zirveye tırmanırken, ağırlık yapıyorlar diye hepsini aşağıda bırakmıştım. Raflarımdaki madalyalar metal gibi soğuktu; oysa bir zamanlar dostlarla paylaşılan bir tas çorbanın buğusu, içimi bunların hepsinden daha fazla ısıtırmış. Bunu çok geç anlamıştım.

O an anladım: Masaldaki açgözlü adamın cezası yoksulluk değildi. Onun cezası, dünyanın bütün hazinelerine sahip olsa bile, bir tas çorbanın sıcaklığını bir daha hissedememektir.

Ben kazandım. Herkesin hayal ettiği o zirvedeyim. Ama burada hava çok soğuk. Aşağıda bıraktığım o sıcaklığı, hiçbir başarı belgesi geri getiremiyor. Bazı hedefler vardır; ulaşıldığında insanı tamamlamaz, eksiltir. Bunu öğrenmek için en üste çıkmam gerekti.

Şimdi masalı yeniden yazıyorum: Gerçek hazine, varılan hedefte değil; yolda kimin elini tuttuğunda saklıymış. Keşke bunu, elimdekiler altına dönüşmeden önce anlayabilseydim. Ve anlatılanlara göre bu hikâyeye burada bitmiş. Ama dersini alanlar için aslında yeni başlıyormuş.

Kaynak: Bu öykü; elindekilerle yetinmeyip hep daha fazlasını isteyen ve sonunda yalnız kalan anonim halk anlatılarındaki “Açgözlü Adam / Bezirgân” motifinden ve Midas efsanesinden esinlenerek günümüze uyarlanmıştır.

Efe Engin (10 IBE)